

άνθη και θραύεται ή νεκρική κανδήλα· άλλ' οί λούστροι θριαμβεύουσιν.

*

Οί πλούσιοι τάφοι πλουτοῦσιν εἰς ἀνθρώδεις προσφορὰς, ὡς ἐπι τὸ πλείστον. Τίς εἶπεν ὅτι καταπαύει τὰς διακρίσεις ὁ θάνατος; Καὶ φύσις καὶ τέχνη συμπληροῦσι τὴν μαρμαρίνην αὐτῶν πολυτέλειαν δι' εὐωδῶν ἀνθοδεσμῶν ἢ στιλπνῶν στεφάνων. Αἱ μακραὶ σειραὶ τῶν μαύρων σταυρῶν τῆς πτωχείας δὲν ἔχουσι τιμὰς· καὶ νὰ θέλῃ κἀνεὶς νὰ ἀποθέσῃ ἐπὶ φίλου τινὸς ἐξ αὐτῶν τὸν φόρον τῆς μνήμης του, δὲν δύναται εὐκόλως νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ, ἐνῶ εὐκόλως δύναται νὰ τὸν πατήσῃ. Οἱ εὐτυχέστεροι ἐξ αὐτῶν, δύο ἢ τρεῖς, κοσμοῦνται ὑπὸ ἀπλῶν τινῶν δεσμῶν ἐκ νεκρίστων.

Ἐκ τῶν τάφων τῶν πολιτικῶν ἡμῶν ἐξοχοτήτων, ὁ τοῦ Δελιγεωργη συγκαλεῖ τοὺς πλείστους καὶ μελαγχολικωτέρους παρατηρητὰς,

Δὲν λησμονοῦμεν τοὺς τάφους τῶν διδύμων τῆς νεωτέρας ἡμῶν ποιήσεως· ἐπὶ τῶν μαρμαρωθεῶν ὑπὸ τοῦ θανάτου Ἀττικῶν Νυκτῶν τοῦ Βασιλειάδου μέγχις καὶ μόνος καὶ ὠραῖος διακρίνεται ἀποτεθείς ἐκ δάφνης στέφανος. Ἀλλὰ τὸν τάφον τοῦ Παπαρρηγοπούλου ἐπαναβλέπομεν ἀπολέσαντα τὴν πρώτην ποιητικὴν ἀπλότητά· μαρμαρίνη στήλη ἀντικατέστησε τὴν περίσσειαν τῶν ἐπ' αὐτοῦ θαλερῶν δενδρυλλίων, ἐρ' ἧς σχολαστικὴ σοφία ἐχάραξεν εἰς ἀρχαῖοὺς ἰάμβους κοινὸν δασκαλικὸν ἐπιτύμβιον.

*

Ἵπείκοντες εἰς τὴν γενικὴν φορὰν τῶν προσερχομένων, οἵτινες πρὶν εἰσέλθωσιν εἰς τὸ κοιμητήριον, στράφουσιν ἀριστερὰ τὰ βλέμματά των, ἐπὶ τοῦ ὑψώματος, ἐνθα χθὲς ἐναπετέθη ὁ ἐξόχως τιμηθεὶς νεκρὸς, ἐπαναβλέπομεν τὸν τάφον τοῦ Κουμουνδούρου. Οἱ κλώνες τῶν νεωστὶ ἐπ' αὐτοῦ φυτευθέντων δενδρυλλίων, συνταρασσόμενοι ὑπὸ τοῦ ζωηροῦ ἀνέμου, ἐγόγγυζον καὶ ἐκάμπτοντο ἐπὶ τοῦ χώματος, ὡς Μανιάτισσαι λυόμεναι εἰς κοπετοὺς καὶ μοιρολόγια. Εἶνε ἀκόμη πρῶτ', καὶ μόνον ἀραιὰ τινὰ ζουμπούλκια ἀντιπροσωπεύουσι τὰς ἐνδείξεις τῆς τιμῆς καὶ τοῦ πένθους ἐπὶ τῆς μνήμης του.—Ἐπίτηδες τὸν ἔθαψαν ἐδῶ γιὰ νὰ τὸν βλέπουν πάντα ἀπὸ τὸ σπήτι του ἐκεῖ κάτω.

Διέκοψέ τις τὴν σιγὴν τῶν θεωμένων τὰ νεοσκαφῆ ἐκεῖνα χώματα, δεικνύων τὴν ἀπέναντι διακρινομένην Καστέλλαν του.

Πρωινὸς

Ὁ Λυκογιάννης.—Τὸ μυθιστόρημα ὅπερ δημοσιεύομεν ἤρχισεν ὡς ἐν Γαλλίᾳ, ὡς ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὡς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ὡς ἐν Σμύρῃ, νὰ κινῆ ἐνταῦθα ἀπλετον τὸ ἐνδιαφέρον.

Ἀπὸ τῆς προσεχοῦς ἐπιφυλλίδος, ὅτε ἐμφανίζεται ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἢ μᾶλλον τῆς στήλης τοῦ φύλλου μας ὁ Λυκογιάννης, ὁ ἦρωσ τοῦ μυθιστορήματος, τὸ ἐνδιαφέρον κορυφούται.

Διὰ τοὺς νομίσαντας ὅτι ἔχουν νὰ κάμουν μὲ τυχαῖον μυθιστόρημα καὶ μὴ ἀρχίσαντας σειρὰν, πωλοῦμεν ἐν τῷ Γραφείῳ μας τὰ μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντα δέκα φύλλα ἀντὶ μόνον **πενήντα λεπτῶν.**

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἵπετίθετο ὅτι οἱ σαραντατέσσαρες κατ' ἐψηφίσαντο τὸ περὶ ἀπονομῆς συντάξεως εἰς τὴν χήραν Κουμουνδούρου ἦσαν οἱ πλείστοι κατασκευασμένοι ἐκ πάστας Θεσσαλικῆς· καὶ διὰ τοῦτο ἡ ἀλγεινὴ ἐντύπωση ὑπῆρξε σφοδρότερα, διότι ἐπὶ τέλους ὁ κόσμος δὲν ἐννοεῖ πῶς ἀντιπρόσωποι λαοῦ ἐλευθερωθέντος ὑπὸ τοῦ Κουμουνδούρου δὲν ἀρκοῦνται ἐρχόμενοι εἰς Ἀθήνας ν' ἀπομακρυνθῶσιν ἀπ' αὐτοῦ, ὅχι βέβαια διὰ λόγους πλατωνικοῦς, δὲν ἀρκοῦνται θανόντι νὰ ἀρνηθῶσιν ἐν κἂν ἄνθος ἐπὶ τοῦ τάφου του νὰ ρίψωσιν, ἀλλὰ καταδιώκουσι καὶ τὴν ἡσυχίαν τοῦ τάφου του ἐκ συστάσεως ἀρνούμενοι συνδρομὴν εἰς τὸ τέκνον του καὶ τὴν χήραν του. Δὲν γνωρίζομεν τίνας ἔχουν λόγους οἱ σκεπτόμενοι προκειμένου περὶ μυστικῆς ψηφοφορίας νὰ ὑποθέσωσιν ὅτι οἱ σαραντατέσσαρες ἦσαν βουλευταὶ τῆς Θεσσαλίας· τινὲς φαίνεται ὅτι ἤκουσαν τοιοῦτους πρὸ τῆς ψηφοφορίας καταδικάζοντας τὴν σύνταξιν· ἀλλ' οἱ πλείστοι εἰκάζουσιν ἐκ τῆς πρὸς τὸν Κουμουνδούρον προτέρας διαγωγῆς τῶν κυρίων αὐτῶν.

Τὸ καθ' ἡμᾶς ἀπέναντι τῆς ζωηρᾶς ἐκδηλωθείσης εὐγνωμοσύνης καὶ τῶν δακρύων τῆς **δούλης** Κρήτης, ἡ διὰ τὸν Κουμουνδούρον **ἐλευθέρα** Θεσσαλία μὴ κρίνασα τὸν τάφον αὐτὸν ἄξιον ἐνὸς συνοφρυμάτος τὸ ὀλιγώτερον, μᾶς ἐφάνη πολὺ κακῆς ποιότητος Θεσσαλία καὶ προκαλούμεν πάντα δῆποτε νὰ μᾶς ἐξηγήσῃ τὴν διαγωγὴν αὐτὴν τῶν Θεσσαλῶν ἀντιπροσώπων. Ἄν δὲ καὶ αὐτοὶ ἦσαν οἱ καταψηφίσαντες τῆς ἀπονομῆς συντάξεως, τὸ πρᾶγμα τότε ἐξέρχεται τῶν ὀρίων τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, ἡμεῖς δὲ ἀνθρώπους μόνον κρίνομεν, διὰ τοῦτο καὶ θὰ μᾶς ἐπιτρέψωσιν οἱ κύριοι Θεσσαλοὶ ἀντιπρόσωποι εἰς τὴν περίστασιν ταύτην νὰ σιγήσωμεν.

Ἐπανῆλθεν ἐκ τῆς εἰς Λαμίαν καὶ Βῶλον ἀποστολῆς τοῦ ὁ πρώτος διδάσκαλος τοῦ Γυμναστηρίου κ. Ἀριστείδης Ἰωαννίδης. Ἐν Λαμίᾳ ἐξέλεξε τὸ καταλληλότερον οἰκόπεδον πρὸς ἴδρυσιν Γυμναστηρίου, πείσας τὸν ἄξιον Δήμαρχον κ. Σκληθωνιώτην, ὅστις ἐδειξε ἀταράμιλλον ζῆλον διὰ τὴν ἴδρυσιν τοιοῦτου χρησιμωτάτου εἰς τοὺς συνδημότας τοῦ ἴδρύματος, νὰ παραχωρήσῃ τὸ οἰκόπεδον δωρεάν. Ἐν δὲ Βῶλῳ ἔστησε τὰ διαφόρα ὄργανα ἅπερ ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ καὶ κατήρτισε τὸ ἐκεῖ Γυμναστήριον, μεριμνήσας ἅμα καὶ περὶ προμηθείας ὕδατος καὶ ὀργανοθήκης καὶ ὄλων τῶν ἀναγκαίων, ὅπερ φιλοτίμως ὁ Δήμαρχος κ. Καρτάλης ἀνέλαβε δαπάναις τοῦ Δήμου νὰ κατασκευάσῃ. Ἐν γένει μετὰ υπερβάλλοντος ζήλου καὶ κρίσεως ἐξεπλήρωσε τὴν ἀποστολὴν του ὁ κ. Ἀριστείδης Ἰωαννίδης δικαίως τὴν ἐκλογὴν τοῦ κ. Ὑπουργοῦ.

ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟ

Μεγάλο ψυχосάββατο, τῶν πεθαμμένων σχολῆ! οἱ ζωντανοὶ ἀπὸ καρδίᾳ τοὺς πεθαμμένους κλαίνε,